

Arrest

nr. 295 491 van 13 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat L. ZWART en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun te zijn. U bent geboren in het dorp Khozakhel in het district Khogyani in de provincie Nangarhar, waar u woonde tot uw vertrek in februari 2021. U bent in Afghanistan nooit naar school gegaan, u ging enkel een jaar naar een koranschool. Toen u jong was, wilde uw oudste broer A.G. (...) zich aansluiten bij de lokale politie. Toen hij onderweg was met zijn formulieren hiervoor, werd hij echter gedood door de taliban. Uw andere broer A.K. (...) (OV (...); CG (...)) vluchtte in 2015 uit Afghanistan. Hij kwam datzelfde jaar naar België en werd de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Enkele jaren later werd u gevraagd om u aan te sluiten bij de lokale politie, omdat van iedere familie iemand zich verplicht moest aansluiten. De laatste jaren voor uw vertrek werkte u daarom voor de lokale politie, voor wie u voedsel bracht en de controleposten beveiligde.

Op een dag werden de talibancommandant T.M. (...) en zijn zoon S.B. (...) gedood door de overheid. Toen u in de controlepost was, kwam zijn andere zoon, D.M. (...), naar uw huis. Hij beschuldigde u ervan informatie te hebben bezorgd aan de overheid over zijn vader en broer. Enkele dagen later was u thuis toen de taliban opnieuw uw huis binnenvielen op zoek naar u. U kon toen ontsnappen via de achterdeur. Omdat de taliban u zochten, hebt u besloten om te vluchten.

U vertrok uit Afghanistan in februari 2021. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 8 november 2021. U diende op 9 november 2021 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat u gedood zou worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een kopie van uw politiebade; foto's van uzelf, uw collega's en commandanten tijdens hun job bij de lokale politie, foto's van een vermoorde familie en van het dorpshoofd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u op het ogenblik van uw verzoek om internationale bescherming minderjarig was en u na een leeftijdsbepaling op 7 december 2021 een voogd kreeg toegewezen door de dienst Voogdij. Op 10 mei 2022 werd deze voogdij van rechtswege beëindigd aangezien u op die dag meerderjarig werd. Het CGVS is dan ook van oordeel dat er sindsdien in uw hoofde geen bijzondere procedurele noden verbonden aan de hoedanigheid van niet-begeleide minderjarige meer kunnen worden aangenomen.

U maakte verder géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden zouden kunnen blijken. Het Commissariaat-generaal heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus u niet kan worden toegekend. Er wordt immers geen geloof gehecht aan de problemen die u zou ervaren hebben met de taliban, die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vertrek uit Afghanistan.

In de eerste plaats stelt het CGVS vast dat er geloofwaardigheidsproblemen rijzen bij uw verklaringen over uw job bij de lokale politie. Zo dient te worden opgemerkt dat u wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud gevraagd wordt wat voor werk u deed in Afghanistan, u enkel verwijst naar uw job op de landbouwvelden. U voegt hieraan toe dat u ook soms inkopen deed en gras bracht naar de dieren (zie CGVS, p. 6). Pas wanneer u wordt gevraagd of u nog een andere job hebt gedaan in Afghanistan, stelt u dat jullie thuis twee jaar lang voedsel maakten voor de lokale troepen (ibid.). Het is pas later, wanneer tijdens uw persoonlijk onderhoud uw neergelegde foto's worden besproken, dat u vermeldt dat u ook voor de veiligheid van een controlepost zorgde (zie CGVS, p. 8). Wanneer u wordt gevraagd waarom u niet eerder over deze job aan de controlepost vertelde, namelijk op het moment dat u naar uw jobs gevraagd werd, stelt u dat u had gezegd dat u met hen werkte en geeft u de jaartallen dat u daar werkte, en voegt u toe dat u ook op het veld werkte en inkopen deed (zie CGVS, p. 10). Hiermee klaart u niet uit waarom u pas zo laat tijdens uw persoonlijk onderhoud vermeldt dat u een controlepost hebt beveiligd. Doordat u de jobs die u deed voor de lokale politie niet meteen vermeldt wanneer u gevraagd wordt naar uw werk in Afghanistan, rijzen er reeds twijfels over de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze jobs.

Bovendien wordt opgemerkt dat u zeer weinig doorleefde of gedetailleerde verklaringen aflegt over de inhoud van uw jobs bij de lokale politie. Wanneer u naar uw jobs wordt gevraagd, stelt u wel dat jullie kookten voor de lokale troepen, maar wijkt u al snel van dit onderwerp af en begint u uitleg te geven over een incident met een talibancommandant (zie CGVS, p. 6). Even later doet u iets gelijkaardigs. Wanneer u gevraagd wordt naar uw jobs, stelt u dat jullie kookten en begint u meteen daarna over de beschuldigingen van de taliban (zie CGVS, p. 8). Het is opvallend dat u niet spontaan vertelt over uw werk voor de beveiliging en dat u het gespreksonderwerp telkens verandert. Op de vraag om enkel te vertellen welke taken u deed bij de lokale politie, antwoordt u slechts dat u een wapen kreeg en dat u gevraagd werd aan de controlepost te blijven (ibid.), waarmee u opnieuw niet verklaart welke taken u daar deed. Wanneer u later gevraagd wordt om concrete voorbeelden te geven van taken die u deed, antwoordt u kort dat jullie ervoor moesten zorgen dat er niemand binnen kwam of te dichtbij kwam en dat jullie de omgeving observeerden (zie CGVS, p. 13). Wanneer u hierop wordt gevraagd hoe u ervoor zorgde dat er niemand binnen kwam, wijdt u uit over de algemene kwetsbaarheid van de controleposten en de aanwezigheid van de taliban in de regio (ibid.). Opnieuw ontwijkt u dus de vraag naar uw concrete taken in die controlepost. Wanneer u hierover opnieuw specifiek wordt bevraagd, spreekt u op

algemene wijze over de mensen die naar de verschillende controleposten gingen (ibid.). Wanneer u op het belang wordt gewezen dat u vertelt wat u zelf gedurende de dag deed, stelt u dat jullie soms naar de controlepost gingen en alert zaten, en wijdt u opnieuw uit over de veiligheidssituatie in de regio (ibid.). Pas wanneer nog verder wordt doorgevraagd wat u daar deed, legt u uit dat jullie informatie vroegen van mensen die passeerden en dat jullie hen doorzochten (zie CGVS, p. 14). Wanneer u na al deze vragen over uw job, rechtstreeks wordt gevraagd of u ook deelnam aan gevechten, stelt u plots dat u daar ook aan deelnam en dat u gewond raakte aan uw hand (ibid.). Dat u zo beknopt bent als u naar uw taken wordt gevraagd, dat u meermaals afwijkt naar een ander onderwerp wanneer u keer op keer gevraagd wordt uit te leggen wat u deed, en dat u niet zelf aanhaalt dat u ook deelnam aan gevechten, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw job aan de controlepost.

Daarbij wordt vastgesteld dat u vage en inconsistente verklaringen aflegt over de duur van uw jobs bij de lokale politie. Bij de DVZ stelt u dat u twee jaar deel uitmaakte van de burgerlijke politie (zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 06.04.2022, punt 5). Op het CGVS stelt u dat u twee jaar het eten bezorgde, en dat u daarna officieel uw job begon bij hen (zie CGVS, p. 8). Wanneer u twee maal op rij gevraagd wordt hoe lang u werkte voor de veiligheid van de controlepost, komt u niet verder dan te stellen dat het voor de val was (zie CGVS, p. 8-9). Wanneer u deze vraag de derde keer wordt gesteld, verklaart u dat u van 1397 tot 1398 voor het eten zorgde en dat u uw job aan de controleposten deed van 1399 tot 1400 (zie CGVS, p. 9). Later verklaart u in het algemeen dat u van 1397 tot 1400 bij hen werkte (zie CGVS, p. 10). Dat u bij de DVZ over twee jaar sprak en op het CGVS over vier jaar, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze job.

Ook merkt het CGVS ook op dat u niet consistent bent over uw werkplaats. U stelt in het begin van uw persoonlijk onderhoud dat u afkomstig bent van Bolokhel, een subdorp van Khozakhel (zie CGVS, p. 4). Wanneer u wordt gevraagd of u soms naar andere dorpen of steden ging, stelt u van niet, behalve één moment waarop Daesh de macht in uw dorp overnamen in 1396 (ibid.). Wanneer u later wordt gevraagd naar welke controleposten u soms ging, stelt u dat u naar een ander dorp ging genaamd Malankhel, om de controlepost daar te beveiligen (zie CGVS, p. 10). U stelt ook dat deze controlepost op dertig minuten met de motorfiets van uw eigen dorp lag (zie CGVS, p. 11). Ook stelt u dat u niet in uw eigen dorp werkte (ibid.). Wanneer u wordt gevraagd waarom u dan eerder stelde dat u nooit buiten uw dorp kwam, verklaart u dat het subdorpen van Kozakhel dorp waren (ibid.). Vermits u echter zelf spreekt over een ander dorp genaamd Malankhel en dit subdorp toch op enige afstand van uw eigen dorp ligt, kan worden verwacht dat u dit eerder vermeldde wanneer u gevraagd werd of u uw dorp ooit verliet. Dat u hierover nog niets zei, trekt uw verklaringen over uw job aan die controlepost verder in twijfel.

Tenslotte wordt opgemerkt dat u weinig moeite heeft gedaan om documenten en bewijsmateriaal over uw job te verzamelen. Wanneer wordt gevraagd naar een bewijs van de training die u volgde, stelt u dat u video's had maar dat u die hebt verwijderd, en dat één van de geheugenkaarten nog bij uw moeder was maar dat u denkt dat ze die kaart verloren is (zie CGVS, p. 13). U legt bijgevolg enkel een kopie van een badge neer en enkele foto's. Wanneer u wordt gevraagd waar uw originele badge is, stelt u dat deze bij uw moeder is omdat u die niet kon meebrengen (zie CGVS, p. 7). U verklaart echter niet om welke redenen u de originele badge ondertussen niet kan neerleggen. U hebt immers nog contact met uw familie (zie CGVS, p. 6-7) en had hen dus kunnen vragen het document op te sturen. Deze vage verklaringen over eventueel bewijsmateriaal van uw job, trekken het bestaan van de video's en andere documenten in twijfel. Wat betreft de kopie van uw politiebade, moet worden gesteld dat kopieën geen waarborg bieden inzake authenticiteit waardoor er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Wat de foto's van uzelf en uw collega's aan de controlepost betreft, zowel als de foto's van de vermoorde familie en het dorpshoofd, dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde wordt toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Bijgevolg zijn deze stukken onvoldoende bewijskrachtig om op te wegen tegen de geloofwaardigheidsproblemen in uw verklaringen. Op basis van bovenstaande, concludeert het CGVS dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw job bij de lokale politie. Vermits u verklaart dat deze job aan de basis zou liggen van uw problemen met de taliban, kan er ook aan deze problemen geen geloof gehecht worden.

Bovendien zijn uw verklaringen over uw eigen beweerdde problemen met de taliban tegenstrijdig. Bij de DVZ stelde u dat u twee jaar deel uitmaakte van de burgerlijke politie en uw dorp verdedigde. U stelt dat de taliban twee keer op zoek gingen naar u. De tweede keer dat ze u kwamen zoeken, was u thuis maar kon u wegvlugten. Daarna besloot u het land te verlaten (zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 06.04.2022, punt 5). Op het CGVS daarentegen stelt u dat u pas begon met uw job bij de overheid nadat de taliban u de tweede keer kwamen zoeken (zie CGVS, p. 10). Niet alleen legt u hiermee vage en tegenstrijdige verklaringen af over het moment van de bedreiging door de taliban, ook blijkt dat u na de tweede bedreiging nog twee jaar hebt gewoond en gewerkt in uw dorp, en blijkt niet uit uw verklaringen dat u tijdens die jaren nog problemen hebt gekend. Uw verklaringen hierover doen twijfels rijzen over de bedreigingen van de taliban.

Ook merkt het CGVS op dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van eventuele vervolgingsfeiten van uw familie na uw vertrek. U stelt dat u nog steeds één à twee keer per maand contact hebt met uw familie in Afghanistan (zie CGVS, p. 7). Wanneer u wordt gevraagd of uw familie na uw vertrek nog problemen heeft gehad, stelt u dat uw vader oud is en de rest vrouwen zijn, en dat ze niet zeggen of ze problemen hebben daar (zie CGVS, p. 14). Dat u niet op de hoogte bent of uw familie nog in de problemen kwam na uw vertrek, doet afbreuk aan de problemen die u daar zelf beweert te hebben gehad.

Gelet op al het voorgaande kan er geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de taliban. De som van bovenstaande vaststellingen maakt dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend, en evenmin de status van subsidiair beschermde zoals bepaald in art. 48/4, §2 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. U haalt geen problemen aan die uw familie gekend zou hebben na of als gevolg van de machtsovername. U stelt dat uw familie niet praat over eventuele problemen die ze daar hebben (zie CGVS, p. 14). Daar u geen concrete elementen hebt aangebracht die erop wijzen dat u of uw familie gevisieerd zouden worden door de taliban na de machtsovername, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Ook uit uw verklaringen over het overlijden van uw broer A.G. (...) kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid. Hij overleed immers toen u nog jong was (zie CGVS, p. 5). U hebt daarna nog jaren probleemloos in hetzelfde dorp gewoond (zie CGVS, p. 4)– aan de problemen die u aanhaalt kan immers geen geloof worden gehecht. U haalt geen elementen aan die erop wijzen dat u problemen zou kennen omwille van het overlijden van uw broer.

De overige door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. De kopie van uw taskara kan hoogstens uw nationaliteit, identiteit en herkomst aantonen, elementen die niet ter discussie staan in onderhavige beslissing.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies

was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in

de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie

van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificati Richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans

35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op

<https://euaa.europa.eu/sites/default/files/>

publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid

tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

[easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon.

De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen (zie CGVS, p. 14). U stelt dat u hier opleiding volgt en de mensenrechten kent, die in uw regio niet worden gerespecteerd (zie CGVS, p. 15). Deze opmerkingen zijn algemeen en volstaan niet. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van:

"- ARTIKEL 3 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS (HIERNA EVRM) ;

- ARTIKEL 1 A VAN DE CONVENTIE VAN GENÈVE VAN 28 JULI 1951 ;

- ARTIKEL 7 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE ;

- ART. 48/4 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 ;

- ART. 48/6 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 ;

- ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELINGEN (GEBREK IN DE MOTIVERING) ;

- ARTIKEL 26 VAN HET KONINKLIJK BESLUIT TOT REGELING VAN DE WERKING VAN EN DE RECHTSPLEGING VOOR HET COMMISSARIAAT-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN ;

- HET ALGEMEEN BEGINSEL VAN VOORZICHTIGHEID ;

- HET ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR, VAN REDELIJKHEID EN ZORGVULDIGHEID (AFWEZIGHEID VAN EEN BEHOORLIJKE ANALYSE VAN HET VERZOEK CONFORM DE WETTELIJKE BEPALINGEN EN GELET OP ALLE PERTINENTE ELEMENTEN)".

Verzoeker geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de inhoud en de toepassing van een aantal van de voormelde bepalingen en beginselen. Daarbij wijst hij tevens op artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en *"artikel 4§5 van de Richtlijn Kwalificatie"*.

Verzoeker doet gelden:

"Aangezien verzoeker wenst te onderstrepen dat hij twee jaar lang de maaltijden heeft voorbereid en daarna officieel nog twee jaar voor de lokale politie heeft gewerkt;

Dat verzoeker meent dat hij voldoende informatie heeft gegeven over zijn werk;

Dat hij alles gaat doen om zijn badge naar België te laten komen".

Verzoeker stelt vervolgens, verwijzende naar een passage uit de koran, dat hij lang in België heeft geleefd, dat hij daardoor als ongelovige zal worden beschouwd door de taliban en dat zijn leven daardoor in gevaar is bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker wijst op een arrest van de Raad van 16 juni 2022 inzake een Somaliër en de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van 6 augustus 2013. Voorts geeft verzoeker een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming, en voert hij aan dat het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

Vervolgens wijst verzoeker op een arrest van de Raad van 31 maart 2022 en betoogt hij:

“Dat verzoekende partij wenst te onderstrepen dat hij sinds november 2021 in België is.

Tegenpartij heeft geen specifieke vragen gesteld over de gedragingen van de verzoeker, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van het verblijf in een Westers land of de zichtbaarheid van de heer W. (...).

Dat verzoekende partij meent dat hij uit een zeer conservatief milieu afkomstig is en dat zijn jarenlange verblijf in Europa het zeer waarschijnlijkheid maakt dat hij met vervolging geconfronteerd zal worden in geval van terugkeer naar Afghanistan;

Dat verzoeker zich probleemloos geïntegreerd heeft in de Belgische maatschappij;

Aangezien uw Raad op 5.01.2023 in de zaak RvV 281 361 /IV, nr. 282 719 aangaf:

(...)

Aangezien uw Raad op 13.01.2023 in de zaak RvV 280 887/IV, nr. 283 128 aangaf:

(...)

Aangezien verzoeker uw aandacht wenst te trekken op een nieuwe nota van NANSEN die het onderzoek van het CGVS naar de nood aan bescherming van personen die Afghanistan ontvluchten als ook de risico's bij terugkeer naar Afghanistan analyseert.

(...)

Aangezien Human Rights Watch op 12.01.23 onderstreept dat:

(...)

Verzoeker is van mening dat een terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk is”.

Verder gaat verzoeker in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In dit kader doet verzoeker gelden:

“Overwegend dat in het onwaarschijnlijk geval dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent het statuut van vluchteling niet te kunnen toekennen aan verzoeker, past het hem het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen omwille van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen waarvan verzoeker het voorwerp zou zijn in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

(...)

Aangezien tegenpartij van oordeel is dat verzoeker terug zou kunnen keren naar Provincie Nangarhaar terwijl de situatie in Afghanistan bijzonder precair is.

Tegenpartij onderstreept dat : er kan niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen vestigen in Afghanistan.

De recente verandering in de situatie in Afghanistan doet een gegronde vrees voor vervolging en een reële risico voor ernstige schade voor Afgaanse burgers ontstaan in de zin van artikel 48/3 VW. Minstens loopt de verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 VW.

Deze plotselinge verslechtering van de situatie wordt door betrouwbare bronnen aangetoond en op ruime schaal gemediatiseerd. Hoewel de situatie onstabiel en chaotisch is, kan niemand vandaag de dag nog voorbijgaan aan de problematische veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in het land.

Mede dankzij de massale terugtrekking van de internationale coalitie, heeft de Taliban op zeer korte tijd Afghanistan heroverd. Zij hebben de macht overgenomen en riepen het Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit.

Bijgevolg is de veiligheid en de humanitaire situatie in Afghanistan sinds augustus 2021 met een drastisch tempo verergerd. Het land is nu in handen van de Taliban, die de macht hebben gegrepen. De situatie ter plaatse ontwikkelt zich van dag tot dag en is onstabiel en chaotisch.

Op heden is de situatie niet meer te vergelijken met die van enkele maanden geleden, die reeds gekenmerkt werd door toenemend geweld. De Verenigde Naties schatten dat er in het eerste semester van 2021 al 1600 burgerlijke slachtoffers vielen, een nieuw record.² De situatie is sinds augustus 2021 erg precair, waardoor verschillende EU-landen, waaronder België, beslist hebben om de komende tijd geen Afghanen meer te repatriëren:

(...)

Het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen erkende zelf al op 16 augustus 2021 via haar website dat de situatie, die de afgelopen jaren al problematisch was, door het offensief van de Taliban plotseling is gewijzigd. Daarom heeft het CGVS besloten de kennisgeving van (negatieve) beslissingen over aanvragen van Afghanen en de beoordeling van de behoefte aan subsidiaire bescherming tijdelijk op te schorten, ten minste tot eind september.

(...)

Deze verslechtering van de algemene situatie in het land, zoals blijkt uit betrouwbare bronnen, is ook benadrukt door de Hoge Commissaris voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) in een standpuntnota over terugkeer naar Afghanistan (UNHCR) van 17 augustus 2021.”

Verzoeker verwijst vervolgens naar en citeert uit de voormelde landeninformatie en geeft aan:

“Wanneer zelfs de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de situatie als ‘verschrikkelijk’ beschrijft, staat het vast dat de veiligheid van de Afghaanse burgers niet gegarandeerd kan worden. Ook het feit dat België stappen heeft ondernomen om Belgen en andere personen waaronder Afghanen met een ‘verhoogd risico’ te repatriëren uit Afghanistan toont duidelijk de ernst van de situatie aan.

De situatie is dusdanig ernstig dat een burgeroorlog onvermijdelijk wordt geacht: “Onvermijdelijk”, zo noemt een woordvoerder van de Afghaanse president Ashraf Ghan een terugkeer naar een burgeroorlog zoals in de jaren 90. Ghani heeft geen vertrouwen meer in de vredesgesprekken met de talibanrebellens die in de Golfstaat Qatar plaatsvinden, ook al wil hij die gesprekken voortzetten.”

Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften overal met veel scepsis onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind:

(...)

Slechts enkele dagen nadat beloftes werden gedaan, zijn er al de eerste bewijzen dat het inderdaad slechts om loze beloftes gaat:

(...)

Op heden staat de Taliban zelfs al niet langer toe dat Afghanen naar de luchthaven van Kaboel gaan om het land te verlaten. Sinds kort heeft de Taliban enkele delen van de luchthaven van Kabul in handen.

Ook alle repatriëringsvluchten van burgers zijn stopgezet, door de toenemende onveiligheid in Kabul.

Op 26 augustus werden bij een dubbele aanslag op de luchthaven van Kabul, die werd opgeëist door Islamitische Staat, niet minder dan 90 mensen gedood en 160 gewond, enkele dagen voor het geplande einde van de evacuatie van buitenlanders en Afghanen die het nieuwe Taliban-regime wilden ontvluchten.

Het land wordt duidelijk nog steeds bedreigd door terroristen van Islamitische Staat en Al Qaida, naast de Taliban.

Het volgende verzoek van de verzoeker is dan ook gegrond.

Dat de situatie in Afghanistan en Provincie Nangarhaar met de dag verslechterd en de heer W. (...) van mening is dat het voor hem absoluut onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst;

Aangezien FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking op 28.03.2022 op haar internet pagina aangeeft:

(...)

Dat men ervan uit mag gaan dat als het te gevaarlijk is voor een Belg om naar Afghanistan te reizen, het dan ook voor de heer W. (...) onmogelijk is om daar te leven.”

Verzoeker gaat voorts in op de sociaaleconomische situatie in Afghanistan. Hij wijst op artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, op artikel 3 EVRM en op rechtspraak van het EHRM en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Vervolgens wijst verzoeker op algemene landeninformatie en stelt hij:

“Op basis van bovenstaande rechtspraak en bevindingen is het niet uitgesloten dat de huidige humanitaire en socioeconomische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan doelbewuste handelingen van minstens één actor: de taliban. Bijgevolg is het gerechtvaardigd om subsidiaire bescherming te verlenen aan verzoeker.”

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker doet gelden:

“Dat in tegenstelling tot wat de CGVS beweert, de situatie in Afghanistan verontrustend is.

Dat bij dit verzoekschrift voldoende artikelen gevoegd zijn om de gestelde beweringen te bevestigen.

Dat het dus gepast is om de betrokken beslissing te vernietigen zodat de CGVS gelet op deze documenten aanvullende onderzoeksmaatregelen kan stellen.

Dat onafhankelijk van de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, de informatie gevoegd bij dit dossier laat veronderstellen dat verzoeker gevaar loopt op reële schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming, een element dat onvoldoende onderzocht werd door verwerende partij.

Overwegend dat om deze redenen, er reden is om in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“Huidige beroep te ontvangen en gegrond te verklaren.

De bestreden beslissing te hervormen en dienvolgens:

- In hoofdorde, verzoeker de status van vluchteling toe te kennen;

- In ondergeschikte orde, verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen;

- In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te wijzen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek”.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1.1. Verzoeker legt op 14 september 2023 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Het betreft een attest van zijn school omtrent zijn gedragingen op deze school en een attest van inschrijving in deze school. Daarnaast wijst verzoeker in zijn aanvullende nota op een nota van Nansen van oktober 2022, op een bijdrage van VRT nieuws van december 2022, op rechtspraak van de Raad van in januari 2023 en op een artikel van BBC News van in augustus 2023.

3.1.2. Ter terechtzitting legt verzoeker door middel van een aanvullende nota andermaal nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11). Het betreft twee foto's die zich reeds in de map 'documenten' in het administratief dossier bevinden, bewijs van zijn werk in België, een getuigenis inzake verzoekers werk in de Colruyt in België, een advies van de OKAN inzake het vervolg OKAN, en enkele schoolrapporten.

3.2. Verweerder legt op 8 september 2023 door middel van een aanvullende nota een bundel algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Dient, waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift gewag maakt van het feit dat zijn "*volgend verzoek*" om internationale bescherming gegrond moet worden geacht, vooreerst te worden opgemerkt dat het heden voorliggende verzoek om internationale bescherming geen volgend verzoek betreft doch verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming is.

4.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert in het geheel niet hoe artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de EU, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven behelst, *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker duidt ook op generlei wijze hoe artikel 26 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat de regeling met betrekking tot de telefonisch of via e-mail verkregen informatie waarop de commissaris-generaal zich in zijn beslissing kan baseren bevat, *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

Verzoeker verstrekt evenmin enige nadere duiding omtrent de door hem aangevoerde schending van het "*ALGEMEEN BEGINSEL VAN VOORZICHTIGHEID*". Bijgevolg wordt ook deze schending door verzoeker niet op dienstige wijze uiteengezet.

4.3. Dient, waar verzoeker zich beroept op de inhoud van artikel 4, 5° van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011, voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. Artikel 4, 5° van deze richtlijn werd omgezet in Belgisch recht in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoeker zich te dezen niet dienstig en rechtstreeks beroepen op artikel 4, 5° van de voormelde richtlijn.

Met de inhoud van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt rekening gehouden.

4.4. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een maatregel tot terugleiding of verwijdering, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is te dezen dan ook niet aan de orde.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld wordt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u op het ogenblik van uw verzoek om internationale bescherming minderjarig was en u na een leeftijdsbepaling op 7 december 2021 een voogd kreeg toegewezen door de dienst Voogdij. Op 10 mei 2022 werd deze voogdij van rechtswege beëindigd aangezien u op die dag meerderjarig werd. Het CGVS is dan ook van oordeel dat er sindsdien in uw hoofde geen bijzondere procedurele noden verbonden aan de hoedanigheid van niet-begeleide minderjarige meer kunnen worden aangenomen.

U maakte verder géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden zouden kunnen blijken. Het Commissariaat-generaal heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker laat de voormelde motieven volledig onverlet. Hij onderneemt niet de minste poging teneinde deze motieven te weerleggen of te betwisten. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

4.7. Verzoeker stelt blijkens het niet-betwiste feitenrelaas een Afghaan te zijn, afkomstig van het dorp Khozakhel in het district Khogyani in de provincie Nangarhar. Aldaar zou hij nooit naar school zijn gegaan, wel enige tijd gestudeerd hebben aan de madrassa, zijn vader hebben bijgestaan bij het cultiveren van groenten en de laatste jaren actief zijn geweest voor de lokale politie. Naar aanleiding van problemen met de taliban, zou hij zijn voormelde land en regio van herkomst hebben verlaten. Daarnaast stelt verzoeker nood te hebben aan internationale bescherming omwille van zijn verblijf in Europa en zijn verwesterde profiel, omwille van de sociaaleconomische omstandigheden in zijn land en regio van herkomst en omwille van de veiligheidssituatie aldaar.

Teneinde een gedegen beoordeling te kunnen maken van verzoekers nood aan internationale bescherming, is het in dit kader essentieel om eerst een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, situatie en problemen. De nood aan internationale bescherming moet namelijk steeds *in concreto* en aan de hand van de voormelde elementen worden aangetoond en onderzocht. Een verwijzing naar (informatie over) de situatie in verzoekers zelfverklaarde land en regio van herkomst is *an sich* dan ook niet dienstig en kan niet volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan of de afwezigheid van een nood aan internationale bescherming. Er moet tevens een band voorhanden zijn en worden aangetoond tussen deze situatie en verzoekers persoon.

Te dezen blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker nauwelijks of niet werd bevraagd inzake verscheidene van de voormelde, nochtans cruciale elementen en dat hij ontoereikende verklaringen aflegde op de weinige momenten waarop hierover wel werd doorgevraagd.

Met betrekking tot de elementen waarover wel werd doorgevraagd, met name verzoekers vermeende werkzaamheden voor de lokale politie en problemen, wordt in de bestreden beslissing immers geheel terecht gesteld:

“In de eerste plaats stelt het CGVS vast dat er geloofwaardigheidsproblemen rijzen bij uw verklaringen over uw job bij de lokale politie. Zo dient te worden opgemerkt dat u wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud gevraagd wordt wat voor werk u deed in Afghanistan, u enkel verwijst naar uw job op de landbouwvelden. U voegt hieraan toe dat u ook soms inkopen deed en gras bracht naar de dieren (zie CGVS, p. 6). Pas wanneer u wordt gevraagd of u nog een andere job hebt gedaan in Afghanistan, stelt u dat jullie thuis twee jaar lang voedsel maakten voor de lokale troepen (ibid.). Het is pas later, wanneer tijdens uw persoonlijk onderhoud uw neergelegde foto's worden besproken, dat u vermeldt dat u ook voor de veiligheid van een controlepost zorgde (zie CGVS, p. 8). Wanneer u wordt gevraagd waarom u niet eerder over deze job aan de controlepost vertelde, namelijk op het moment dat u naar uw jobs gevraagd werd, stelt u dat u had gezegd dat u met hen werkte en geeft u de jaartallen dat u daar werkte, en voegt u toe dat u ook op het veld werkte en inkopen deed (zie CGVS, p. 10). Hiermee klaart u niet uit waarom u pas zo laat tijdens uw persoonlijk onderhoud vermeldt dat u een controlepost hebt beveiligd. Doordat u de jobs die u deed voor de lokale politie niet meteen vermeldt wanneer u gevraagd wordt naar uw werk in Afghanistan, rijzen er reeds twijfels over de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze jobs.

Bovendien wordt opgemerkt dat u zeer weinig doorleefde of gedetailleerde verklaringen aflegt over de inhoud van uw jobs bij de lokale politie. Wanneer u naar uw jobs wordt gevraagd, stelt u wel dat jullie kookten voor de lokale troepen, maar wijkt u al snel van dit onderwerp af en begint u uitleg te geven over een incident met een talibancommandant (zie CGVS, p. 6). Even later doet u iets gelijkaardigs. Wanneer u gevraagd wordt naar uw jobs, stelt u dat jullie kookten en begint u meteen daarna over de beschuldigingen van de taliban (zie CGVS, p. 8). Het is opvallend dat u niet spontaan vertelt over uw werk voor de beveiliging en dat u het gespreksonderwerp telkens verandert. Op de vraag om enkel te vertellen welke taken u deed bij de lokale politie, antwoordt u slechts dat u een wapen kreeg en dat u gevraagd werd aan de controlepost te blijven (ibid.), waarmee u opnieuw niet verklaart welke taken u daar deed. Wanneer u later gevraagd wordt om concrete voorbeelden te geven van taken die u deed, antwoordt u kort dat jullie ervoor moesten zorgen dat er niemand binnen kwam of te dichtbij kwam en dat jullie de omgeving observeerden (zie CGVS, p. 13). Wanneer u hierop wordt gevraagd hoe u ervoor zorgde dat er niemand binnen kwam, wijdt u uit over de algemene kwetsbaarheid van de controleposten en de aanwezigheid van de taliban in de regio (ibid.). Opnieuw ontwijkt u dus de vraag naar uw concrete taken in die controlepost. Wanneer u hierover opnieuw specifiek wordt bevraagd, spreekt u op algemene wijze over de mensen die naar de verschillende controleposten gingen (ibid.). Wanneer u op het belang wordt gewezen dat u vertelt wat u zelf gedurende de dag deed, stelt u dat jullie soms naar de controlepost gingen en alert zaten, en wijdt u opnieuw uit over de veiligheidssituatie in de regio (ibid.). Pas wanneer nog verder wordt doorgevraagd wat u daar deed, legt u uit dat jullie informatie vroegen van mensen die passeerden en dat jullie hen doorzochten (zie CGVS, p. 14). Wanneer u na al deze vragen over uw job, rechtstreeks wordt gevraagd of u ook deelnam aan gevechten, stelt u plots dat u daar ook aan deelnam en dat u gewond raakte aan uw hand (ibid.). Dat u zo beknopt bent als u naar uw taken wordt gevraagd, dat u meermaals afwijkt naar een ander onderwerp wanneer u keer op keer gevraagd wordt uit te leggen wat u deed, en dat u niet zelf aanhaalt dat u ook deelnam aan gevechten, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw job aan de controlepost.

Daarbij wordt vastgesteld dat u vage en inconsistente verklaringen aflegt over de duur van uw jobs bij de lokale politie. Bij de DVZ stelt u dat u twee jaar deel uitmaakte van de burgerlijke politie (zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 06.04.2022, punt 5). Op het CGVS stelt u dat u twee jaar het eten bezorgde, en dat u daarna officieel uw job begon bij hen (zie CGVS, p. 8). Wanneer u twee maal op rij gevraagd wordt hoe lang u werkte voor de veiligheid van de controlepost, komt u niet verder dan te stellen dat het voor de val was (zie CGVS, p. 8-9). Wanneer u deze vraag de derde keer wordt gesteld, verklaart u dat u van 1397 tot 1398 voor het eten zorgde en dat u uw job aan de controleposten deed van 1399 tot 1400 (zie CGVS, p. 9). Later verklaart u in het algemeen dat u van 1397 tot 1400 bij hen werkte (zie CGVS, p. 10). Dat u bij de DVZ over twee jaar sprak en op het CGVS over vier jaar, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze job.

Ook merkt het CGVS ook op dat u niet consistent bent over uw werkplaats. U stelt in het begin van uw persoonlijk onderhoud dat u afkomstig bent van Bolokhel, een subdorp van Khozakhel (zie CGVS, p. 4). Wanneer u wordt gevraagd of u soms naar andere dorpen of steden ging, stelt u van niet, behalve één moment waarop Daesh de macht in uw dorp overnamen in 1396 (ibid.). Wanneer u later wordt gevraagd naar welke controleposten u soms ging, stelt u dat u naar een ander dorp ging genaamd Malankhel, om de controlepost daar te beveiligen (zie CGVS, p. 10). U stelt ook dat deze controlepost op dertig minuten met de motorfiets van uw eigen dorp lag (zie CGVS, p. 11). Ook stelt u dat u niet in uw eigen dorp werkte (ibid.). Wanneer u wordt gevraagd waarom u dan eerder stelde dat u nooit buiten uw dorp

kwam, verklaart u dat het subdorp van Kozakhel dorp waren (ibid.). Vermits u echter zelf spreekt over een ander dorp genaamd Malankhel en dit subdorp toch op enige afstand van uw eigen dorp ligt, kan worden verwacht dat u dit eerder vermeldde wanneer u gevraagd werd of u uw dorp ooit verliet. Dat u hierover nog niets zei, trekt uw verklaringen over uw job aan die controlepost verder in twijfel.

Tenslotte wordt opgemerkt dat u weinig moeite heeft gedaan om documenten en bewijsmateriaal over uw job te verzamelen. Wanneer wordt gevraagd naar een bewijs van de training die u volgde, stelt u dat u video's had maar dat u die hebt verwijderd, en dat één van de geheugenkaarten nog bij uw moeder was maar dat u denkt dat ze die kaart verloren is (zie CGVS, p. 13). U legt bijgevolg enkel een kopie van een badge neer en enkele foto's. Wanneer u wordt gevraagd waar uw originele badge is, stelt u dat deze bij uw moeder is omdat u die niet kon meebrengen (zie CGVS, p. 7). U verklaart echter niet om welke redenen u de originele badge ondertussen niet kan neerleggen. U hebt immers nog contact met uw familie (zie CGVS, p. 6-7) en had hen dus kunnen vragen het document op te sturen. Deze vage verklaringen over eventueel bewijsmateriaal van uw job, trekken het bestaan van de video's en andere documenten in twijfel. Wat betreft de kopie van uw politiebade, moet worden gesteld dat kopieën geen waarborg bieden inzake authenticiteit waardoor er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Wat de foto's van uzelf en uw collega's aan de controlepost betreft, zowel als de foto's van de vermoorde familie en het dorpshef, dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde wordt toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Bijgevolg zijn deze stukken onvoldoende bewijskrachtig om op te wegen tegen de geloofwaardigheidsproblemen in uw verklaringen. Op basis van bovenstaande, concludeert het CGVS dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw job bij de lokale politie. Vermits u verklaart dat deze job aan de basis zou liggen van uw problemen met de taliban, kan er ook aan deze problemen geen geloof gehecht worden.

Bovendien zijn uw verklaringen over uw eigen beweerde problemen met de taliban tegenstrijdig. Bij de DVZ stelde u dat u twee jaar deel uitmaakte van de burgerlijke politie en uw dorp verdedigde. U stelt dat de taliban twee keer op zoek gingen naar u. De tweede keer dat ze u kwamen zoeken, was u thuis maar kon u wegvlugten. Daarna besloot u het land te verlaten (zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 06.04.2022, punt 5). Op het CGVS daarentegen stelt u dat u pas begon met uw job bij de overheid nadat de taliban u de tweede keer kwamen zoeken (zie CGVS, p. 10). Niet alleen legt u hiermee vage en tegenstrijdige verklaringen af over het moment van de bedreiging door de taliban, ook blijkt dat u na de tweede bedreiging nog twee jaar hebt gewoond en gewerkt in uw dorp, en blijkt niet uit uw verklaringen dat u tijdens die jaren nog problemen hebt gekend. Uw verklaringen hierover doen twijfels rijzen over de bedreigingen van de taliban.

Ook merkt het CGVS op dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van eventuele vervolgingsfeiten van uw familie na uw vertrek. U stelt dat u nog steeds één à twee keer per maand contact hebt met uw familie in Afghanistan (zie CGVS, p. 7). Wanneer u wordt gevraagd of uw familie na uw vertrek nog problemen heeft gehad, stelt u dat uw vader oud is en de rest vrouwen zijn, en dat ze niet zeggen of ze problemen hebben daar (zie CGVS, p. 14). Dat u niet op de hoogte bent of uw familie nog in de problemen kwam na uw vertrek, doet afbreuk aan de problemen die u daar zelf beweert te hebben gehad.

Gelet op al het voorgaande kan er geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de taliban."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Door eenvoudigweg opnieuw te poneren dat hij wel degelijk eerst twee jaren maaltijden voorbereidde en nadien nog twee jaren voor de lokale politie werkte en door boudweg en op algemene wijze aan te geven dat hij wel degelijk voldoende informatie zou hebben gegeven over zijn werk, doet verzoeker aan de voormelde motieven immers op generlei wijze afbreuk. Door de reeds in de voormelde motieven besproken foto's nogmaals neer te leggen voor de Raad, doet verzoeker aan deze motieven evenmin afbreuk. Voor het overige laat verzoeker deze motieven volledig onverlet. Derhalve blijven zij onverminderd gehandhaafd.

Dient voorts te worden vastgesteld dat aan verzoeker voor het overige nagenoeg geen vragen werden gesteld omtrent de hoger aangehaalde, nochtans cruciale elementen. Evenmin legde verzoeker hierover zelf spontaan de nodige verklaringen af. Zo werden aan verzoeker nagenoeg geen vragen gesteld en legde verzoeker geen verklaringen af inzake de ligging of geografie van zijn dorp, de omgeving van dit dorp, de regio daarrond en het land waarvan hij stelt afkomstig te zijn. Ondanks dat verzoeker aangaf dat hij soms als landbouwer werkte op de eigen gronden van zijn familie en dat hij daarbij zijn vader bijstond bij het cultiveren van groenten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (npo), p.6; verklaring DVZ, nr.12), werden ook hierover geen verdere vragen gesteld en geen verdere verklaringen afgelegd. De verklaringen die verzoeker aflegde omtrent de veiligheidssituatie in zijn dorp en regio van herkomst waren verder vaag, niet concreet en niet te verifiëren (administratief dossier, npo,

p.5-6, 13). Aldus liggen er *in casu* onvoldoende elementen voor die toelaten om een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, situatie en problemen.

Bovendien wordt het enige stuk dat verzoeker benevens de reeds hoger besproken kopieën van foto's en een badge neerlegde ter staving van de voormelde elementen, met name verzoekers taskara, slechts neergelegd in de vorm van een kopie. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, kan aan dit stuk bijgevolg geen bewijswaarde worden gehecht. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker aangaf dat zijn taskara gewoon thuis bij zijn ouders lag (administratief dossier, npo, p.7; verklaring DVZ, nr.25), zoals reeds hoger bleek nog in contact stond met zijn ouders en geen dienstige uitleg aanreikt voor het feit dat hij nalaat zijn originele taskara neer te leggen. Daarenboven blijkt uit de informatie zoals opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid was, dat aldaar op grote schaal werd gefraudeerd met allerlei documenten zoals taskara's en dat dergelijke documenten daardoor eenvoudigweg illegaal en tegen betaling konden worden verkregen.

Gelet op het voorgaande, is het op grond van de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, situatie en problemen.

Gezien het de Raad te dezen ontbreekt aan de nodige onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad bijgevolg aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 april 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

Dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT